

EVE CHASE

*Tuodujū
Triušiū
dvaras*

Alma littera

PROLOGAS

Ember

*Kornvalis, 1969,
paskutinė vasaros atostogų diena*

Ant šios uolos iškyšos jaučiuosi saugi, bent jau saugesnė kaip namie. Keli žingsniai nuo pakrantės tako – dvidešimt minučių kelio nuo Juodųjų Triušių dvaro, pakankamai toli nuo akylų jo langų – aš nulipu nuo uolos krašto tvirtai kabindamasi į žolės kuokštus, ausyse šniokščiant jūrai. (Geriau nežiūrėti žemyn.) Vienas kvapą gniaužiantis stryktelėjimas žemyn, ir aš esu dangaus pakraštyje.

Ženk didelį žingsnį, juk viskas baigta. Aš šito nedarysiu. Bet man patinka mintis, kad galėčiau. Kad šiandien nors kiek valdau savo likimą.

Prisispaudusi prie uolos bandau atgauti kvapą. Tiek karštligiškai ieškojusi: miške, kambariuose, begaliniuose laiptuose. Kulnus nutrynė per maži sportbačiai. O aš jų taip ir neradau. Kurgi jie? Prisdengusi delnu akis nuo dangaus spindesio, ap-

žvelgiu butelio žalumo uolų viršūnes. Tuščia. Pakrantės kelias irgi. Tik ganosi karvės laukuose.

Aš pasislenku žemyn neatitraukdama nugaros nuo uolos ir begėdiškai pasikeliu bjauriąją rudą suknelę, kad vėjas atvėsintų nuogas sulenktas kojas.

Pagaliau, kvėpavimui išsilyginus, ilgiau negaliu bėgti nuo dienos įvykių. Girdint bangų pliuškenimą į akmenis vėl ima persėti antausio užgautą skruostą. Užsimerkus galvoje tuoj pat išnyra namas, pilkų akmenų mūras. Todėl sėdžiu atsimerkusi ir leidžiu mintims klajoti po tą platų rausvą dangų, kuriame saulė ir mėnuo kybo tarsi klausimas ir atsakymas. Pamištu, jog esu pasiūsta ieškoti. Jog minutės lekia greičiau už debesis sutemose. Galvoju tik apie pabėgimą.

Nežinau, kiek laiko ten taip sėdžiu, tik staiga mintis perskrodžia didžiulis juodas paukštis, praneriantis virš uolos, – taip arti, kad nagais, rodos, užkabins plaukus. Nejučia palenkiu galvą gelbėdamasi nuo jo sparnų sukkelto vėjo ir nosimi beduosi į šaltą kelių odą. Kai pakeliu akis, žvilgsnis nukrypsta jau ne į dangų, o į medgalį, šokinėjantį ant potvynio bangų apačioje. Ne, ne medgalį. Tai kažkas gyvesnis. Delfinas? Arba medūzos, kurios visą savaitę mūsų užutėkyje priplakamos prie kranto tarsi pabiręs pilkų stiklo dubenėlių krovins. Gal taip ir yra... Palinkstu į priekį, per kraštą, kad geriau matyčiau, plaukus plaiksto vėjas, širdis plaka jau tankiau, pajuntu, kad po raibuliuojančiu mėlynu paviršiumi plūduriuoja kažkas baisaus, tačiau dar neatpažįstu kas. Dar ne. Turiu kelias sekundes.

VIENAS

Lorna

Po trijų dešimtmečių

Viena jųdviejų kelionių. Kuo arčiau tikslo, tuo sunkiau įsivaizduoti, jog jie kada nors jį pasieks. Ir vėl kelio atsisakojimas, dar vienas niekur nevedantis laukų keliukas. O jau vėlu, pernelyg vėlu. Į mašinos stogą barbena šiltas vasaros lietus.

– Žinai, spjaunam į nuostolius ir grįžtam į tą „B&B“. – Džonas užgula vairą norėdamas geriau matyti už priekinio stiklo srūvantį plentą. – Pasiimam po pintą alaus ir planuojam vestuves kur nors šalia M25. Ką pasakysi?

Lorna piršto galu ant aprasojusio lango piešia namą. Stogą. Kaminą. Dūmų užraitą.

– Nesutinku, brangusis.

– Tai gal kokioj viečiukėj su saulėtu mikroklimatu?

– Cha, juokinga.

Nepaisant visų šios dienos nusivylimų, – nė viena vestuvių vieta nepateisino vilčių, taip sakant, per brangiai įkainotas

kartūnas, – Lorna visai patenkinta. Tiesiog smagu važiuoti tokiu prastu oru su vyriškiu, už kurio ji tekės, dviese užsida-rius savo dusulingame raudoname fiatuke. Kai bus seni ir žili, prisimins šią kelionę, mąsto ji. Kaip buvo jauni, įsimylėję ir važiavo per lietu.

– Nuostabu. – Džonas susiraukia užpakalinio vaizdo vei-drodėlyje pamatęs didžiulį tamsų pavidalą. – Tik ir trūksta, kad ant manęs imtų lipti prakeiktas kombainas. – Jis susto-ja kryžkelėje, kur visokios rodyklės, iškraipytos vėjų, rodo kryptis, menkai sutampančias su atitinkamų kelių kampais. – O kur dabar?

– Pasiklydome? – paerzina ji, nė kiek nenusiminusi dėl to-kios perspektyvos.

– Navigacija pasiklydo. Atrodo, išėjom už valdymo tinkle-lio ribų. Taip gali atsitikti tik tavo numylėtame Kornvalyje.

Gražus Džono veidas apsiniaukia. Lorna šypsosi. Džono niurzgumas berniukiškas, paviršutinis, jis išgaruos vos pama-čius kokį namą ar šalto alaus bokalą. Jis nekaupia emocijų kaip ji, nepaverčia kasdienių sunkumų kitų, svarbesnių dalykų sim-boliais.

– Ką gi... – Jis linkteli rodydamas į žemėlapi ant Lornos ke-lių, apibarstytą trupiniais ir sulankstytą kaip papuola. – Kaip tavo šturmano įgūdžiai, saulele?

– Na... – Ji išskleidžia žemėlapi nužerdama trupinius ant tuščių butelių nuo vandens, besiritinėjančių smėliuotu maši-nos dugnu. – Mano apytikriais kartografiniais skaičiavimais, tebevažiuojame Atlanto kryptimi.

Džonas atsilošia, ištiesia kojas, per ilgas mažučiam auto-mobiliui.

– Pasaka.

Lorna pasilenkia, paglosto jam šlaunį, kur džinsai išblukę nuo raumenų spaudimo. Žino, jog jis pavargo per lietu vai-ruoti nepažįstamais keliais, važinėti po vestuvių sodybas; šią,

tolimiausią, sunkiausią surasti, jie pasiliko pabaigai. Jie būtų Amalfio pakrantėje, jeigu ji nebūtų užsispyrusi, kad reikia važiuot į Kornvalį. Jeigu Džonui baigiasi kantrybė, nėra kaip jo kaltinti.

Džonas pasipiršo per Kalėdas, prieš kelis mėnesius, po priklauptu jo keliu traškėjo pušų spygliai. Ilgą laiką to ir pakako. Jai be galo patiko būti susižadėjusiai, patiko palaimingas netikrumas: jie priklausė vienas kitam, bet kas rytą pabudę iš naujo pasirinkdavo kits kitą. Ji bijojo rizikuoti ta lengvute laime, taip pat santykių seksualumu. Juk jie turi marias laiko.

Ir staiga tos marios išseko. Gegužę netikėtai mirus motinai, sielvartas Lorną gražino į žemę, – ji pasijuto lyg iškritusi iš karšto oro baliono, – ir vestuvės tapo neišvengiamu, primygtiniu reikalu. Motinos mirtis priminė, kad laukti negalima. Negalima atidėlioti ar pamiršti, kad kiekvieno kalendoriuje yra juodai apibrėžta data, tolydžio artėjanti. Išmušantis iš vėžių, bet kartu teigiantis gyvenimą, tas įvykis akino ją tvirtai sugriebti savo likimą ir darganotą sekmadienio rytą laimę nešančiais raudonais aukštakulniais nucaksėti šiukšlina Betnal Grino gatve. Šįryt ji įsispraudė į geltoną kaip saulė septinto dešimtmečio vintažinę suknelę. Jeigu dabar nevilks, tai kada?

Džonas žiovaudamas perjungia pavarą.

– Lorna, pakartok tos vietos pavadinimą.

– Penkro, – linksmi taria ji, stengdamasi pakelti jam nuotaiką, nepamiršdama, kad, jeigu būtų Džono valia, jie paprasčiausiai sukimštų jo didelę, išsišakojusią šeimą į palapinę tėvų sode Esekse, ir būtų tvarka. Paskui persikeltų tolyn, arčiau jo seserų, kurios jį garbina; savo mažą butuką centre išmainytų į užmiesčio namą su vejų purkštuvu, – kad jo motina Loren galėtų padėti prižiūrėti kaipmat pabirsiančius vaikelius. Laimė, ne Džono valia. – Penkro dvaras.

Jis persibraukia kviečių gelsvumo plaukus, jų galiukai nuo nardymo banglente beveik nubaltinti saulės.

– Dar pabandom?

Ji irgi jam nusišypso. Ak, kaip jį myli.

– Velnio, važiuojam šituo keliu. Viena galimybė iš keturių, kad pataikysime. Ir galbūt atsikratysime kombaino.

Jis paspaudžia akceleratorių.

Kombaino jie neatsikrato.

Lietus nesiliauja. Priekinis stiklas aptiškęs krūminių builių žiedeliais, valytuvai cypčiodami stumia juos į baltas pusnis. Lornos širdis po standžia suknelės medvilne ima plakti greičiau.

Nors per lietaus upelius, srūvančius langu, ji mato nedaug, žino, jog už stiklo driekiasi miškingi Rouzlando pusiasalio slėniai, upės užtakiai ir nuošalios jūros įlankėlės, ji tiesiog juos užuodžia snaudžiančius rūke. Iš vaikystės prisimena šiuos kelius – jie lankydavosi Kornvalyje beveik kas vasarą – ir kaip jūros oras plūsdavo pro nuleistą langą nupūsdamas paskutines prilipusias Didžiojo Londono dulkes ir rūpesčių raukšleles nuo mamos veido.

Jos mamą, nervingą moterį, visą gyvenimą kamavo nemiga: pajūris turbūt buvo vienintelė vieta, kur ji miegodavo. Būdama maža, Lorna galvodavo, kad Kornvalio oras galbūt sklidinas keistų migdomųjų kvapų, kaip kad aguonų laukas pasakoje „Ozo šalies burtininkas“. Dabar tykus balselis galvoje pakužda, kad tas oras gal sklidinas ir šeimos paslapčių. Bet ji nutaria šitą mintį nutylėti.

– Lorna, ar tikrai žinai, kad ta griuvena tebėra?

Džonas atsilošęs, rankos ant vairo tiesios ir sustingusios, akys paraudusios nuo įtampos.

– Tebėra.

Ji suima ilgus tamsius plaukus, susuka ant pakaušio mazgą. Kelios sruogelės išsprūdusios susiraito ant blyškaus liauno kaklo. Ji jaučia aistringą jo žvilgsnį: jis dievina jos kaklą, gležną kaip kūdikio odą po pat ausimi.

– Dar primink. – Jo akys grįžta į kelią. – Kažkoks senas dvaras, į kurį su mama ateidavot per atostogas?

– Na, taip.

Ji energingai sulinksi.

– Tavo mamai patiko istoriniai pastatai, žinau. – Jis susiraukia žiūrėdamas į veidrodėlį. Lietus jau krinta įkypomis sidabrinėmis skraistėmis. – Bet kaip tu gali žinoti, kad tai tas pats dvaras?

– Penkro dvaras išlindo viename interneto vestuvių žinyne. Iškart atpažinau. – Jau tiek dalykų priblėso: jacintų dvelksmas nuo mėgstamiausių mamos kvėpalų, tylus klaksėjimas liežuviu, kai ji ieškodavo skaitymo akinių, bet per pastarąsias kelias savaites netikėtai nušvito, nuskaidrėjo kiti prisiminimai, seniai pamiršti, lyg ir atsitiktiniai. Ir šis yra vienas tokių. – Kaip mama rodė į tą didžiulį seną namą. Su kokia baikščia pagarba į jį žiūrėjo. Visa tai kažkaip įstrigo atmintyje. – Ji sukioja sužadėtuvių žiedą su briliantu ir prisimena dar kai ką. Sunkų popierinį maišelį rausvomis juostelėmis, prikrautą pieniškų karamelių. Upelį. – Taip, beveik neabejoju, jog tai tas pats namas.

– *Beveik?* – Džonas juokiasi kraipydamas galvą – kvatoja iš pilvo gilumos, garsas atsimuša į šonkaulius. – Dieve, matyt, tikrai tave myliu.

Kurį laiką jie važiuoja draugiškai tylėdami, Džonas susimąstęs.

– Rytoj paskutinė diena, brangute.

– Žinau, – atsidūsta ji, nė kiek nesidžiaugdama, kad reikės grįžt į karštą, žmonių prisikimšusį miestą.

– Gal norėtum kur nors pavažiuot kitokiu, ne vestuvių reikalu?

Jo balsas nepaprastai švelnus. Ji suglumusi šypso.

– Žinoma. O koks tas reikalas?

– Na, pamaniau, gal nori aplankyti... kokią kitą žymią vietą? – sumurma jis, kosteli veidrodėlyje gaudydamas tamsias jos akis.

Lorna nežiūri į jį. Pirštai paleidžia plaukus, ir jie siūbteli žemyn paslėpdami užraudusį jos veidą.

– Kad ne... Aš tik noriu pamatyti Penkro.

Džonas patyliukais atsidūsta, perjungia pavarą ir daugiau apie tai nekalba. Lorna nubraukia namo siluetą nuo aprasojusio lango ir žiūri pro nuvalytą skrituliuką prikišusi nosį prie šalto stiklo, klaidžiodama savo mintyse.

– Taigi. Kokie atsiliepimai? – klausia jis.

Ji delsia.

– Na, tiesą sakant, jokių atsiliepimų nėra.

Jis kilsteli antakį.

– Bet aš paskambinau ir kalbėjau su gyvu žmogumi, tų namų savininkės asmenine padėjėja ar kuo. Moterimi, vardu Endeljen.

– Kas čia per vardas?

– Korniškas.

– Ar šituo manai viską pateisinti?

– O taip, – nusijuokia Lorna, ištraukia pėdas iš sidabrinių įsispiriamų basučių ir užkelia ant kieto pilkos plastikinės daiktadėžės viršaus, patenkinta, kad kojos įdeguosios ir ryškiai mėlynas lakas neapsilaupeš. – Ji sakė, kad namas privatus. Pirmą kartą nuomojamas. Todėl nėra atsiliepimų. Bet jokios apgaulės, pažadu.

Jis šypsosi.

– Kartais tu tokia lengvatikė.

– O tu, brangusis, gali būti toks klaikiai ciniškas.

– Tik praktiškas, praktiškas. – Jis dirsteli į veidrodėlį, žvilgsnis sugriežtėja. – Velnias.

– Kas?

– Kombainą vairuoja greičio fanatas pensininkas. Per arti. Pridusk, seneli.

– Pasignalizuok.

– Ar matei, kokio didumo to kombaino dalgis?

Lorna įsitempia, apvynioja apie pirštą plaukų sruogą. Visa bėda, kad kombainas tikrai atrodo grėsmingai didžiulis tokiame siaurame kelyje, panašesniame į tunelį, kurio šonai iš stačių akmeninių šlaitų, o lubos – susipynę medžių vainikai. Ji nukelia pėdas, vėl įsispiria į basutes.

– Sustosime prie artimiausių lauko vartų ir pabandydysime apsisukti, – po neįjaukios valandėlės taria Džonas.

– Oi, liaukis...

– Lorna, juk pavojinga.

– Bet...

– Jeigu tave tai nors kiek paguos, tas namas tikriausiai kaip ir visi kiti, koks nors „B&B“. Sumautas konferencijų centras. Dar gražiau, jeigu būtų mums neįkandama kaina.

– Ne. Aš jaučiu, koks tas namas. – Ji kiekiau apvynioja plaukais pirštą, net parausta jo galiukas. – Nuojauta.

– Eik tu su savo nuojauta.

– Tu irgi buvai nuojauta.

Ji uždeda delną jam ant kelio, ir kaip tik tą akimirką jo raumenys susitraukia ir pėda staigiai nuspaudžia stabdžius.

Viskas nutinka tarsi vienu metu: sucypia guma, mašina slysteli į šoną, tamsus pavidalas liuokteli per kelią į krūmus. Ir baisi tylą. Lietaus barbenimas į stogą.

– Lorna, tu sveika?

Atbula ranka jis paliečia jai skruostą.

– Aha, sveika. – Liežuvio perbraukusi burną pajunta metalo skonį. – Kas atsitiko?

– Elnias. Tikriausiai tik elnias.

– Oi, ačiū Dievui, kad ne žmogus.

Jis švilpteli.

– Nedaug trūko. Tu tikrai sveika?

Beldimas į vairuotojo dureles. Krumpliai plaukuoti, oda raudona. Kombainininkas – tikras kalnas varvančia oranžine striuke.

Džonas įtariai nuleidžia stiklą.

– Atsiprašau, drauguži, už staigų stabdymą.

– Prakeiktas elnias.

Prie lango prisikiša vyro veidas, raukšlėtas kaip ir pats peizažas. Jis žvilgteli Džonui per petį ir įbeda blausų žvilgsnį į Lorną. Tas žvilgsnis byloja, kad jis nedažnai sutinka smulkučių trisdešimt dvejų metų brunečių geltonomis vasarinėmis suknutėmis. Žvilgsnis byloja, kad jis apskritai nedaug sutinka moterų.

Lorna mėgina nusišypsoti, bet lūpų kampučiai virpteli, lyg ji tuoj pravirktų. Pagaliau jai topteli, kad jie vos per plauką išvengė katastrofos. Dar labiau neįtikėtina, jog taip įvyko juodviem atostogaujant. Atostogaudama ji visad jausdavosi nemirtinga, ypač su Džonu, kuris globėjiškas, gan praktiškas ir stiprus kaip kūjis.

– Jie pralenda pro gyvatvorių spragas. Praėjusį mėnesį sukėlė avariją. – Vyriškis pūsteli ir ankštame mašinos salone pasklinda nemalonus burnos kvapas. – Du pakliuvo vos už kelių jardų nuo čia. Velnio padarai visai pasileido.

Džonas grįžteli į Lorną.

– kažkas bando mus perspėti. Gal šiandien jau gana?

Ji jaučia, kaip virpa jo pirštai, ir supranta daugiau negalinti jo spausti.

– Gerai.

– Nežiūrėk taip. Grįšime kitą kartą.

Ji žino, kad negrįš. Juodu gyvena per toli. Ir per daug užsiėmę. Per daug dirba. Kai jie grįš, Džono šeimos statybos firma pradės ilgą projektą, kažkokias prašmatnias mansardas Bou rajone, o jai grėsmingai artėja rugsėjo pirmoji mokykloje. Ne, viskas per daug sudėtinga. Jie jau negrįš. Be to, Kornvalis nepraktiškas. Per brangu. Per sunku atvažiuoti svečiams. Per sunku Džonui. Ir tėčiui. Ir seseriai. Visi stengiasi jai įtikti, nes gaili, kad neteko mamos. Ji juk nekvaile.

– Šiuo keliu mažai kas važinėja. O kur judu traukiate? – klausia kombainininkas, kasydamasis sprandą. – Jau dienele pasirinkot...

– Ieškom kažkokio seno namo. – Džonas lenda į daiktadėžę cukraus dozės, kad nedrebėtų rankos. Sugraibo pusiau išsivyniojusį seną lipnų mėtinį ledinuką. – Penkro dvaro?

– Aa...

Vyriškio veidas pasislepia gobtovo oloje.

Pajutusi, jog vyriškiui pavadinimas girdėtas, ji atsisėda tiesiau.

– Žinote tokį?

Tas greit linkteli.

– Juodųjų Triušių dvaras.

– Oi ne, atsiprašau, mes ieškom Penkro dvaro...

– Čionykščiai jį vadina Juodųjų Triušių dvaru.

– Juodųjų Triušių dvaras, – Lorna bando pavadinimo skonį. Patinka. – Vadinasi, netoli?

– Beveik stovite ant kelio į jį.

Lorna atsisuka į Džoną šypsodama, pamiršusi, kad vos ne ištiko avarija.

– Dar vieną kartą pasuksit iš šito kelio, – paskutinė proga pabėgti, – ir pateksit į dvaro žemę, kiek jos likę. Maždaug po pusės mylios privažiuosit patį dvarą. Pamatysite rodyklę. Na, taip tik sakau. Ją užstoja krūmai. Turėsit akylai žiūrėti. – Jis vėl įsistebeilija į Lorną. – Keista vieta. Ko jums ten prireikė, jei galima paklausti.

– Na... – Lorna įkvepia ketindama pradėti pasakojimą.

– Norime pažiūrėti, ar tinka vestuvėms, – taria Džonas, nespėjus jai išsižioti. – Na, norėjome.

– Vestuvėms? – Vyras išpučia akis. – Nejuokinkit. – Jis pasižiūri į Lorną, į Džoną, vėl į ją. – Klausykit, atrodo daili pora. Turbūt ne iš šito krašto, ką?

– Iš Londono, – sutartinai atsako jie.

Vyriškis linkteli, atseit viskas aišku. Jis uždeda ranką ant nuleisto lango krašto, po jo pirštais stiklas iškart aprasoja.

– Jei norite žinoti mano nuomonę, Juodųjų Triušių dvaras – ne vieta vestuvėms.

– Oo... Bet kodėl? – klausia Lorna, vėl netekusi ūpo ir norėdama, kad jis greičiau nueitų.

Vyriškis susiraukia lyg dvejojamas, kiek jiems sakyti.

– Visų pirma, namas jau sukuižęs. Orai namus šitam krašte gan greit sugraužia, jeigu nekiši į juos pinigų. Į tą namą jau kažki kiek metų niekas nieko nekišo. – Jis lyžteli suskirdusias lūpas. – Girdėjau, per pobūvių salės grindis išaugusios hortenzijos ir šiaip pilna visokių keistenybių.

– O, dievinu keistenybes.

Džonas užverčia akis stengdamasis nesijuokti.

– Prašau jos neskatinti.

– Verčiau grįšiu į kelią, – suglumęs burbteli kombainininkas. – O judu būkit atsargūs, gerai?

Jie žiūri, kaip jis nuplumpina, klausosi, kaip užbilda dantytais laipteliais į kombaino kabiną. Lorna nežino, ką manyti.

Džonas žino.

– Laikykis! Nepražiopsok kokio bembio. Aš apsisuksiu ir važiuosiu iki kryžkelės. Grįšime į civilizaciją, kur yra šalto alučio. Nė minutės nelauksiu.

Lorna suspaudžia jam ranką, taip, kad jis suprastų, jog ji šneka rimtai.

– Dabar jau būtų juokinga grįžti. Pats žinai.

– Girdėjai, ką sakė tas žmogus.

– Turime patys pamatyti, Džonai, net jei reikėtų atsisakyti. Jis purto galvą.

– Nejaučiu jokio reikalo.

– Eik tu su savo jautimu, – sako ji, mėgdžiodama ankstesnę jo frazę ir norėdama jį prajuokinti. – Važiuojam. Tai vienintelė vieta, kurią beprotiškai noriu pamatyti.

Nykščiais jis spusteli vairą, galvoja.

– Būsi man skolinga.

Ji pasilenkia per rankinį stabdį, prispaudžia lūpas prie šilto neskusto skruosto. Jis kvepia seksu ir trapiais sausainiais.

– O šitai kuo tau nepatinka?

Džonas berniukiškai išsišiepia, pasuka raktelį. Mažiukas fiatas, truputį slidinėdamas, įsibėgėja ir it kraujo lašas nurieda šlapiu žaliu laukų keliu, už jų susiglaudžia medžių skliautas.

DU

Ember

*Ficrojaus aikštė, Londonas,
1968 m. balandis*

Mamai pasisekė, kad per avariją labiau nenukentėjo, visi taip sako. Jeigu jos taksi būtų paslydęs dar colį į dešinę, būtų tiesiai rėžęsis į stulpą Bondo gatvės pradžioje, o dabar tiktai kliudė. Bet mama vis tiek apsidaužė – nuskrido per visą mašiną su pirkiniu maišeliais, atbula ranka spėjusi prisidengti veidą nuo stiklo. Jos naujos madingos skrybėlaitės liko sveikos. Taksistas paleido ją nepaėmęs mokesčio. Ir vis tiek nieko gero.

Po dešimties dienų sumuštas kelis tebėra pageltęs, išnertas riešas su įtvaru. Ji turi sėdėti – sėdėti šeštadienio rytą, užuot žaidusi tenisą Regento parke ar sode gaudžiusi mano sesutę.

Šią valandėlę ji sėdi turkio spalvos krėsle prie svetainės lango, apmautą kojine koją padėjusi ant kėdutės, ir žiūri į aikštėje šokančius juodus skėčius. Akys apsiblaususios. Ji sako, kad nuo nuskausminamųjų. Bet aš žinau: mama svajoja, kad vėl grį-

žo į Juodųjų Triušių dvarą arba į senąją šeimos dvarą Meine, kažkokiam be galo tolimame ir atšiauriam krašte, kur ji gali ramiai jodinėti. Bet Meinas pernelyg toli. O Juodųjų Triušių dvaras atrodo dar toliau.

– Madam, gal dar atnešti arbatos? – klausia Netė, pagarbiai nusukdama akis nuo šiurpios mėlynės.

Netė yra naujoji tarnaitė, priimta vos prieš tris mėnesius. Ji švepla – neįmanoma susilaikyti jos nemėgdžiojus – ir perėjusi pas mus iš vienu senamadiškų namų Itono aikštėje. „Ten jie apsimeta, jog už langų tebėra ketvirtas dešimtmetis, – sako mama. – Manau, Netei čia labiau patinka. Man tikrai labiau patiktų.“

– Arba antrą pagalvę?

– Ačiū, Nete, nereikia. Tu tokia stropi. Bet man ir taip patogiu, o per tas kelias dienas išgėriau tiek arbatos, jog, bijau, dar vieno puodelio gal neatlaikyčiau. – Mama šypsosi; tarp priekinių dantų tarpelis, todėl jos šypsena atrodo platesnė negu kitų žmonių. Į tą tarpelį lenda degtukas. – Ir, Nete, vadink mane ponija Elton ar tiesiog Nense. Patikėk, formalumai čia nereikalingi.

– Taip, ma...

Susizgribusi Netė droviai šypteli. Paima tuščią arbatos puodelį, nesuvalgytą biskvitinio pyrago riekelę ir be garso padeda ant sidabrinio padėklo. Borisas vizgindamas uodegą apdovanoja ją šuniškiausiu savo žvilgsniu. Nors jai neleidžiama davinėti šuniui gardžių kąsnelių, – Borisas riebuilis, édrūnas, o kartą vienu pripuolimu susprogo svarą sviesto, paskui išvėmė ant laiptų, – žinau, jog Netė virtuvėje duoda jam ésti, kai niekas nemato, ir dėl to ji man patinka.

– Eikš pas mane, – Netei išėjus sako ji man. Pritraukia artyn pianino kėdutę, patapšnoja.

Aš atsisėdu, padedu galvą jai ant kelių. Per salotinio šilko suknelę traukiu aštrų jos odos kvapą. Ji glosto man plaukus.

Jaučiuosi ir jos patikėtinė, ir vaikas, galintis sėdėti taip amžinai ar nors iki pietų. Tačiau jos keliai neilgai priklausys man. Mūsų per daug: aš, Barnis, Kiti, tėtis, mano dvynukas brolis Tobis, kai parvažiuoja iš internatinės mokyklos. Retsykiais atrodo, kad jos negali visiems užtekti.

– Tavo koja, mama, panaši į šakniavaisį.

– Ką gi, dėkui, mieloji!

– Bet kita tebėra graži, – skubiai pasitaisau ir žvilgteliu į koją, ilgą, liauną, lyg balerinos ištemptą pėdą; įdomu, jog antras pirštas, pakėlęs kojines siūlę, ilgesnis už nykštį.

– Pakanka ir vienos gražios kojos. O kita atrodo daug prasčiau, negu yra iš tikrųjų. – Ji apvynioja apie pirštą mano plaukų sruogą, ir ta primena vieną kutuotų raudono šilko virvių, kuriomis surišamos portjeros. Valandėlę taip sėdime, žadintuvas tiksi, už langų gaudžia Londonas. – Apie ką užsigalvojai?

– Močiutė Esmė sako, tu galėjai žūti. – Negaliu nustot galvojusi apie avariją. Juodą stulpelį, laukiantį juodo taksi. Stabdžių žviegimą. Dėžes su skrybėlaitėmis, lekiančias oru. Apie dalykus, kurių net neišsivaizduoji įvykstant, o jie ima ir įvyksta. – Jaučiuosi taip... Net nežinau.

Ji šypsodama pasilenkia prie manęs, varinių plaukų galiukai kutena man skruostus. Užuožiu „Ponds“ veido kremą.

– To betrūko, kad mane užmuštų kažkoks taksi Bruteno gatvėje. Naujosios Anglijos genai, brangute.

Vėl pasižiūriu į jos sutinusią koją, apmaudžiai nusuku akis. Jaučiuosi tikrai keistai. Šiaip jau mamai neatsitinka nieko blogo. Ji neužsikrečia gripu. Jai neskauda galvos. Jai neužėina to, nuo ko kenčia ponija Holivel, Matildos mama: ji kone kasdien po pietų turi gultis ir kartais jau nesikelia. Kita vertus, jeigu tai ir yra blogiausia, kas turėjo mamai atsitikti, turbūt ne taip ir blogai. Bent jau liko praicity.

– Ember, nesijaudink dėl manęs. – Pirštu ji lygina man raukšleles kaktoje. – Vaikai niekada neturi nerimauti dėl tėvų, aišku? Nerimauti – mamos darbas. Tu dar šito sulauksi.

Susiraukusi spoksau į grindis neįstengdama sujungti taškelių tarp keturiolikmetės ir motinos, žmonos, kuria tapsiu. Kas būna tavo dvyniui, kai išteki? Ką darytų Tobis? Man neramu.

– Nebijok, – juokiasi mama. – Dar turi laiko.

– Ar galėsi vėl jodinėti Riteriu? – klausiu skubiai keisdama temą.

Riteris yra jos olandiškas karšto kraujo žirgas. Iš vardo galėtum pamanyti, jog juodas, bet iš tikrųjų bėras.

– Jodinėti Riteriu? Juokauji? – Mama raukydamasi atsiseda tiesiau. – Išprotėsiu, jeigu dar reikės sėdėti šitame krėsle. Nežinau, kaip *sulaukti*, kada vėl sėsiu ant Riterio. Jei reikės, nušokuosiu į Kornvalį viena koja.

Kai mamą pažįsti, tokie žodžiai pernelyg nestebina.

– Tiesą sakant, šįvakar ketinu pakalbėti su tavo tėvu, ar negalima išvažiuot į Juodųjų Triušių dvarą anksčiau negu visada.

– Kada anksčiau?

Ji pasimuisto ant pagalvių ieškodama patogios padėties.

– Kitą savaitę, jeigu Pegė spės sutvarkyti namus.

– Kitą *savaitę*? – Staigiai pakelium galvą. – Bet Velykų atostogos tik po dviejų savaičių.

– Jei nori, gali pasiimti namų darbų.

– Bet, mama...

– Vaikeli, tu ir taip per ilgai sėdi įkišusi nosį į knygą. Praleisti šiek tiek pamokų dar niekam nepakenkė. Per daug mokslo nesveika nė vienam vaikui.

– Aš atsiliksiu.

– Nesąmonė. Ponia Roup sako, tu ir taip pralenkusi visą klasę. Dėl to nė trupučio nebijau. Be to, Juodųjų Triušių dvare išmoksi daug daugiau negu tvankioje klasėje Regento parke.

– O ko aš išmoksiu? – abejodama klausiu.

– Gyvenimo!

Aš užverčiu akis.

– Manau, mama, kad apie gyvenimą Juodųjų Triušių dvare jau žinau užtektinai.

– Tikrai? – nusijuokia ji.

– Ir esu jau per didelė statyti smėlio pilims.

– Kvailystė. Žmogus niekada nebūna per didelis statyti smėlio pilims.

Visas mano gyvenimas pilnas smėlio pilių. Pirmas prisiminimas yra Tobis, susirietęs paplūdimyje, energingai kasantis, jam per petį auksiniu lanku lekia smėlis. (Jis kairiarankis, aš dešiniarankė, taigi galime tupėti arti vienas kito ir nesusidurti kastuvėliais.) Kai užbaigiame, viršūnėn jis įkiša dvi moliuskų geldutes („Mes“, – taria išsišiepęs) – mums treji metukai.

– Be viso kito, oras Londone tiesiog siaubingas, – kalba mama. – Ta nesibaigianti dulksna! Dievuliau, neįsivaizduoju, kaip niekada nesiliaus?

– Kornvalyje beveik visą laiką vaikštome su lietpalčiais.

– Taip, bet Kornvalyje lietus kitoks. Tikrai! Ir dangus kitoks. Giedras, žvaigždėtas. Krintančios žvaigždės, Ember! Ne šitas smogas. – Ji rodo į pilkas debesų lubas už lango. – Ei, ko dabar? kažkas kita negerai, tiesa? Kas yra?

– Po devynių dienų Matildos gimtadienis, – tyliai sakau įsivaizduodama, kaip visos mano klasės draugės, pasipuošusios pastelinių spalvų vakarinėmis suknelėmis, kikendamos eina į Kensingtono rūmų oranžeriją; matau Matildos vyresnįjį brolių Fredą, grįžusį iš Itono, kaip jis šypsosi kilstelėdamas vieną lūpų kamputį; pačią Matildą, artimiausią draugę, kuri gera ir juokinga, ir niekada neapsimeta esanti kvailesnė, negu yra iš tiesų, ne taip kaip kitos mergaitės. – Niekaip negaliu nedalyvauti.

– Suprantu. Gaila, kad gimtadienis Matildos. Bet, vaikeliai, tai tik dar vienas vakarėlis.

Nesakau jai, jog nesu iš tų mergaičių, kurios dažnai kviečiamos į vakarėlius. Bet manau, mama žino, nes labai švelniai taria:

– Ember, dabar tau gal taip neatrodo, bet tavęs dar laukia daugybė vakarėlių, pamatysi. – Ji linkteli lango pusėn. – Pažiūrėk į gatvę. Ką matai?

Pažvelgiu į pusracio formos gatvę, šlapio šaligatvio upelius, juodus geležinius turėklus, žolės planetą aikštės centre, kur mes kartais saulėtais šeštadienio rytais valgome skrebučius, apteptus „Bovril“ mėsos užtepu.

– Žmones, kratančius ir suglaudžiančius savo skėčius? – Atsisuku į ją galvodama, ar pataikiau atsakyti. – Vežimėlį stumiančią auklę?

– O žinai, ką aš matau? Ember, matau tavęs laukiantį visą pasaulį. Žiūrėk, jauna moteris elegantišku kostiumėliu eina į darbą. – Dėmesio – mama nedarba. Bet sekmadienį eina į bažnyčią apsilikusi mėlynu kostiumėliu. Turbūt irgi darbas. – Matau ant suolo besibučiuojančią porėlę... – Ji kilsteli antakį. – Labai aistringai, turiu pasakyti.

Mikliai nusigręžiu nuo apsikabinusios porėlės – tikriausiai nebūčiau to padariusi, jei šalia nesėdėtų mama – ir galvoju, kaip jausčiausi viešai ką nors šitaip bučiuodama ant suolo, taip užsimiršusi, jog nesvarbu, kas pamatys.

– Turbūt noriu pasakyti, kad prieš ištekėdama spėsi smagiai pagyventi.

Mokykla. Užbaigti mokyklą. Gauti darbo, galbūt „Christie's“ aukcionų namuose. Sunku įžiūrėti daug vietos smagumui.

– Taigi gal nesikrimsi praleidusi vieną vakarėlį?

Mama išlygina delnu suknelę, kur gulėjo mano galva.

– Gal ir ne.

– Nelabai tvirtas atsakymas.

Susiraukiu slėpdama šypsena, džiugiai apsimetu, kad mamai reikia mano pritarimo, apsimetu, kad galiu jo neduoti, kad

jis reikalingas. Visas mano klasės drauges motinos engia, mandagios, irzlokos anglės standžiomis pastelinėmis suknelėmis, regis, niekada neatmetančios galvos ir nesikvatojančios, kad kiti nepamatytų virpčiojančio daikčiuko gale gerklės. Mano mama gali jodinėti be balno. Kaime ji vaikšto su džinsais ir kaubojiška skrybėle. Ir yra gražiausia iš visų mamų, kurios laukia prie mokyklos vartų.

– Niekada nepamiršk, kaip mums pasisekė, kad tebeturime Juodųjų Triušių dvarą. Daugybei tėčio draugų prisiėjo nugriauti sodybas kaime, o žemę parduoti arba atverti savo namus lankytojams – štai kokios baisybės. Niekad nežinau, kada galime visko netekti.

– Važiuoti reikia visą amžinybę.

– Mes važiuosime visi kartu. Bus smagu. – Ji kumšteli man. – Klausyk, gal kada nors Rouzlande bus atidarytas oro uostas?

– To niekada nebus.

– Na... *gerai*. – Ji užkiša plaukų kuokštelį man už ausies. – Nereikia norėti, kad viskas būtų pernelyg lengva, tiesa?

– Kitaip nebūtų mūsų stebuklų namai, – sakau begėdiškai norėdama ją nudžiuginti. Ir nudžiuginu.

– O taip! – Ji šypsosi, akys spindi žaliai ir geltonai – medžio lapas ir jo apačia. Jos vėl žiburiuoja, santūrumo kaip nebūta. – Visada tėčiui sakau, kad Juodųjų Triušių dvaras yra vienintelė sveiko proto sala šiame beprotiškai permainingame pasaulyje. Tai mūsų ramybės uostas, tiesa, Ember?

Aš dvejoju. Kažkodėl atrodo, jog mano atsakymas lemtingas.